

Liberal Alliance ændrer faktisk spillet - VK kan ikke længere tage de borgerlige vælgere for givet

Af FREDERIK HJORTH, *kommentator i RÆSON*

DA Ny Alliance som et lyn fra en klar majhimmel annoncerede sin stiftelse sidste sommer var det virkeliggørelsen af enhver kulturradikal journalists hedeste drømme: det nydannede parti var anført af Naser Khader, der havde nærmet sig helgenkåring for sin ageren under Muhammedkrisen. Dansk politik vrimler med kælned mediedarlings, der danser, quizzer, klovner og crooner sig til spalteplads og skærmtid. Men ingen har som Naser Khader formået at omsætte sin popularitet til politisk *gravitas* – om ikke på Christiansborgs korridorer så dog i lederspalterne. Da Ny Alliance blev stiftet udråbte Nyhedsavisens redaktør David Trads således, tilsyneladende helt uden ironi, Khader til ”en ny Kennedy”. Dertil kom Anders Samuelsen urokkelige saglighed og Gitte Seebergs borgerlige indignation, hvis deltagelse lagde tyngde og troværdighed til det nye partis politiske selvbillede. Og så selvfølgelig det for pressen altoverskyggende kriterium: Khaders, Samuelsen, og Seebergs parti var endelig noget *nyt*. Ny Alliance lagde an til at ruske op i et politisk system, der under fem et halvt års klippesolidt VKO-flertal var gået helt i stå. Det er ikke mærkeligt, at de danske medier af ren og skær taknemmelighed suspenderede den kritiske sans og overøste det nye parti med positiv dækning. Siden er der så til gengæld blevet rigeligt kompenseret. Efter kamikazekampagnen sidste efterår, hvor Ny Alliance på rekordtid formøblede sine lovende meningsmålinger, måtte partiet erfare, at pressen kommer både til brylluppet og begravelsen. Skulle man tro det sidste halvårs mediehistorier er partiet, der indtil i torsdags hed Ny Alliance, et galehus af halvstuderede karrierepolitikere, vindbøjtler, dilettanter, primadonnaer og storbytusser.

DET er faktisk urimeligt. Det står udenfor diskussion, at Ny Alliances valgkamp i november 2007 var en himmelråbende fiasko, ligesom ingen kan anfægte at det efterfølgende mandefald i folketingsgruppen har været pinligt. Men på bundlinjen står, at partiet blev den første politiske nydannelse i mere end et årti, der formåede at komme i Folketinget. Og de to vel nok største

grunde til dets stemmeimplosion under sidste års valgkamp – en række ustyrlige kändis-kandidater og en parlamentarisk strategi, der blafrede i vinden – er begge to ryddet af vejen. Alligevel har de danske medier tilsyneladende lagt sig fast på vinklingen af Khaders og Samuelsen parti: kaos, splittelse, intriger, skandale.

Skulle man tro det sidste halvårs mediehistorier er partiet, der indtil i torsdags hed Ny Alliance, et galehus af halvstuderede karrierepolitikere, vindbøjtler, dilettanter, primadonnaer og storbytusser.

Men på bundlinjen står, at partiet blev den første politiske nydannelse i mere end et årti, der formåede at komme i Folketinget.

SET i dét lys er det både fornuftigt og forventeligt, at partiet nu skifter navn til Liberal Alliance og erstatter det gamle partiprogram, der afspejlede studehandlerne mellem de tre oprindelige stiftere, med et nyt. Det nye navn er partiets bedste håb om at lægge luft til det sidste års intriger og ændre den negative mediedækning. Det nye partiprogram løser det store problem, der martrede Ny Alliance: at partiets politik var et miskmask af de tre stifters personlige kæpheste og derfor strittede i mindst tre forskellige retninger. Den stilforvirring er nu erstattet af ideologisk klarhed. Og så har den liberale profil den umiskendelige fordel, at den rammer ned i et segment i det politiske spektrum,

hvor der bør være vælgere nok til at sikre Liberal Alliance politisk overlevelse efter næste valg.

MEN Liberal Alliance er ikke kun en mulighed for Anders Samuelsen og Naser Khader til at genopfinde deres politiske projekt og sikre sig selv en ekstra valgperiode. Det er også en uvurderlig mulighed for borgerlig-liberale danske vælgere til at sætte en hårdt tiltrængt politisk dagsorden:

DET har næppe de seneste år forbigået nogen observatør af dansk politik, at mange borgerlige vælgere gerne så VK-regeringen føre mere liberal politik. Med rette. Regeringen har ganske vist sat liberale fingeraftryk på udvalgte politikområder – det gælder især institutionaliseringen af skattestoppet – men Danmark har efter syv år med en borgerlig regering stadig verdens højeste skattetryk. Borgerlige vælgere har måttet sande, at Anders Fogh Rasmussens inkrementalistiske styringsdoktrin har ført til systembevarende politik - selv på områder, der burde stå øverst på den liberale dagsorden.

Danmark har efter syv år
med en borgerlig regering
stadig verdens højeste
skattetryk: Borgerlige
vælgere har måttet sande,
at Anders Fogh
Rasmussens
inkrementalistiske
styringsdoktrin har ført til
systembevarende politik -
selv på områder, der
burde stå øverst på den
liberale dagsorden.

DEN linje har langt fra stået uanfægtet. Men hver gang, ideologiske røster har lydt internt i regeringsblokken – det skete nok tydeligst med en række prominente Venstrefolks 10 liberale teser fremsat i sommeren 2003 – har statsministeren med sindsro kunnet lægge diskussionen stendød og forsikre pressen om at der, som altid, intet som helst er at komme efter. Det har han kunnet, fordi liberale vælgere aldrig har haft et troværdigt alternativ til V og K: uanset regeringens uambitiøse linje er alle andre partier i Folketinget indlysende værre. De liberale vælgersegmenter råber måske op fra tid til anden, men de skal derfor nok blive i folden.

DET er den situation, Liberal Alliance kan ændre. Modsat partiet Liberalisterne, der aldrig formåede at rekruttere den nødvendige frontfigur, har det to landskendte politikere som talsmænd – og i kraft af sin plads i Folketinget en platform for politiske markeringer. Liberal Alliance giver derfor vælgere, der ønsker mere liberal politik, deres første seriøse mulighed for at sende et umiskendeligt signal til regeringen om, hvor de står – og at deres stemmer ikke længere kan tages forgivet. Den mulighed må de ikke lade gå fra sig.

DRØMMESCENARIET for liberale vælgere – og for Anders Samuelsen og Naser Khader – er selvfølgelig, at partiet vil kunne indtage den feterede rolle som tungen på vægtskålen. Som Det Radikale Venstre gennem mange år har demonstreret, er der ingen sammenhæng mellem et partis størrelse og dets indflydelse, så længe det evner at placere sig på det parlamentariske balancepunkt.

Selv når Liberal Alliance
som i dag er langt fra
spærregrænsen kan det
tjene en vigtig
signalfunktion.

MEN selv når Liberal Alliance som i dag er langt fra spærregrænsen kan det tjene en vigtig signalfunktion. Ingen partier kan se være ligeglade med at tabe en-to procent af deres egne vælgere. Så selvom det isoleret set er rigtigt, at Liberal Alliance får mere end vanskeligt ved at blive i Folketinget kan partiets blotte tilstedeværelse på stemmesedlen tvinge regeringspartierne til at tage deres kernevælgere alvorligt.

Hjorth er statskundskabsstuderende og - fra og med denne artikel - fast kommentator i RÆSON. I RÆSON3 skrev han - under sit studieophold i Californien - om USA: "4 spådomme om valget".